

Cròniques del món

EL TEMPS

El president Obama va anar a Copenhaguen.

WASHINGTON ■ Ricard González

Decepció olímpica. A la Casa Blanca va costar de pair la derrota de la candidatura olímpica de Chicago a Copenhagen, sobretot perquè l'equip del president Barack Obama està acostumat a guanyar-ho tot o, si més no, a quedar segon, com va passar en algunes de les primàries demòcrates. Però mai a quedar quart, sense ni tan sols accedir a la gran final que havien predit tots els mitjans amb Rio de Janeiro. La desfeta va ser percebuda com una vertadera humiliació. A hores d'ara, encara ningú no s'explica què va passar, perquè a la candidatura de Chicago continuen convençuts que tenien el millor projecte. David Axelrod, el bruixot electoral darrere del fenomen Obama, apuntava la mà negra de Juan Antonio Samaranch i els molts favors deguts que van deixar tants anys al capdavant del COI. Alguns altres, atribueixen la derrota a les males relacions entre el COI i el Comitè Olímpic dels EUA, que van tenir un enfrontament pels drets televisius ara fa mig any. Tot i que diversos mitjans de comunicació van dubtar que políticament fos intel·ligent per a Obama de desplaçar-se a Copenhagen sense tenir lligada la victòria de Chicago, i es van demanar quins efectes polítics se'n derivarien, cap dels importants no culpà directament el president de la derrota. Ara bé, sí que ho van fer els mitjans o bloguistes més conservadors, que es van burlar de la suposada admiració que desperta Obama a l'estranger. "Ha ha ha, jo pensava que el món ens estimaria més ara que Bush ha marxat. Creia que si ens substituïem als nostres enemics, passarien grans coses. Aparentment, no", escrigué l'ultraconservador Eric Erickson al seu blog RedState.com. Ell llenguatge d'Erickson és una mostra de l'agressivitat extrema que els comenta-

ristes d'ideologia que voreja l'extrema dreta utilitza per referir-se al president durant els darrers mesos. Li han dit de tot: racista –concretament “que odia els blancs”–, traïdor, feixista, comunista, Hitler, estranger –hi ha un moviment que assegura que realment va néixer a Kenya–, etc. Tan gran és l'hostilitat, que alguns demòcrates ja han advertit que aquesta violència en el llenguatge pot fàcilment traduir-se en violència física. El prestigiós columnista Thomas Friedman, del *New York Times*, ha escrit que l'ambient li recorda el que precedir l'assassinat d'Isaac Rabin a Israel. I no és una exageració, perquè la setmana passada algú va voler fer una votació al Facebook sobre si convindria que Obama fos assassinat. De fet, recentment s'han publicat informes que apunten a un creixement notable dels grups paramilitars d'extrema dreta al país. De moment, no hi ha hagut cap intent seriós d'atemptar contra el president, però es innegable que alguns sembla que s'esforcen a crear-ne les condicions.

AMMAN ■ Carla Fibla

Tercera intifada? L'entrada a l'Espalnada de les Mesquites, al nucli antic de Jerusalem, a tot home que no superi els cinquanta anys d'edat i a qualsevol musulmà que no presenti el carnet d'identitat israeliana és prohibida des

EL TEMPS

Palestins i israelians s'enfronten a Jerusalem.

de fa dues setmanes. El polvorí políticoreligiós que des de fa dècades hi ha el lloc que alberga la mesquita al-Aqsa i la Cúpula de la Roca –tercer emplaçament més sagrat per als fidels de l'islam després de la Meca i la Medina a l'Aràbia Saudita– torna a protagonitzar el llançament de pedres i ampolles enfront dels gasos lacrimògens i els canons

d'aigua. Quan fa nou anys que l'ex-primer ministre Ariel Sharon es passejava per aquest mateix lloc, cosa que donà motiu a la segona intifada, l'Espalnada de les Mesquites, la muntanya del Temple (destruït pels romans l'any 70, del qual només queda el Mur de les Lamentacions) per als jueus, recupera un trist i amenaçador protagonisme. Incitats des dels altaveus de les mesquites, segons la policia, joves palestins van llançar consignes com ara: “Per la nostra sang i la nostra ànima, ens sacrificarem per al-Aqsa, mentre llançaven pedres a un grup de jueus que, segons la versió oficial israeliana, eren turistes, mentre que els palestins asseguren que es tractava de fidels que de forma *provocadora* havien acudit a resar poques hores abans de la festa del Yom Kippur el diumenge 27 d'octubre, en la qual hi va haver trenta ferits, i en la del Sucot, el diumenge 4 d'octubre, amb el resultat de set ferits. Aquest nou enfrontament no tan sols incumbeix l'estancat procés de pau entre palestins i israelians, sinó que, com que es tracta d'un lloc sant, països àrabs com Jordània i Egipte han demanat a Israel que controlï la situació, i torni a permetre el ja limitat accés dels fidels musulmans a la mesquita d'al-Aqsa. Mentre es manté un fort desplegament militar al barri musulmà i a totes les portes d'accés, la ciutat vella de Jerusalem, uns plantegen la necessitat que neixi una *tercera intifada*. L'Organització per a l'Alliberament de Palestina acusa Israel d'“encendre llumins amb l'esperança de provocar un gran incendi que faci esclatar la situació al Jerusalem Oriental ocupat”, i unes altres veus acusen al president Mahmud Abbas d'haver contribuït al cansament general, per no haver donat suport a l'informe Goldstone de les Nacions Unides en el qual s'acusa de “crims de guerra i contra la humanitat” tant Israel com Hamas durant la darrera ofensiva sobre la Franja de Gaza. Tant Hamas com el govern palestí a Cisjordània han demanat a tots els musulmans que s'enfrontin “a Israel per a detenir la judeïtzació de Jerusalem”. Una crida que, si no es controla a temps, portarà una nova etapa de crua violència entre israelians i palestins.